

На 21 септември (3 октомври) *Дейли Нюз*, а съвмѣстно съ него и другитѣ Лондонски вѣстници съобщиха нашия приемъ въ министерството на външнитѣ дѣла и нашето свиждане съ лордъ Дерби. За сжщото писали сжщия день и много провинциални вѣстници.

И новината за присжтствието на български делегати въ Лондонъ се разнесе сега съ електрическа бързина въ цѣла Англия. И ние завчасъ се намѣрихме прѣтрупани съ такава работа, че не знаехме кждѣ и къмъ кого да се обърнемъ по-напрѣдъ. Ние бѣхме буквално наводнени отъ телеграми, отъ писма, отъ покани, въ които всички се изказваха горещи симпатии къмъ българския народъ и се привѣтствуваха съчувствено неговитѣ двама делегати, като се похваляваше и лордъ Дерби, за дѣто не отказалъ да приеме тия български делегати. Не пристигахме, отъ друга страна, да посрѣщаме и многобройни посѣтители, които идваха всички да ни сърадватъ, а при това едни да ни даватъ нѣкои свѣдѣния, други да ни упжтватъ по бждещитѣ ни постжпки въ Англия, трети да ни запознаятъ по-отблизу съ господствуещото въ онова врѣме настроение въ Англия, мнозина пъкъ да ни посвѣтватъ, слѣдъ като се прѣдставихме вече прѣдъ английското правителство, да излѣземъ сега да подѣйствуваме и прѣдъ самия английски народъ било съ словото си, било съ перото си, като за тая цѣль идемъ да посѣтимъ, освѣнъ Лондонъ, и единъ-два поне по-първи градове въ Англия. Излишно е да забѣлѣжа, че всички почти тия посѣтители бѣха отъ либералната партия, която не бѣше тогава на власть, на която, обаче, влиянието бѣше грамадно подъ ржководството и вдъхновението на великия Гладстонъ, който бѣше развълнувалъ съ своето огнено слово и своето вѣщо перо за изобли-